

НЕВЪСТАТА НА КОМАРА

— Охъ, стара съмъ вече, синко-о-о, — изпъшка комаровата майка и приседна на прага — време е да се оженишъ, да дойде вкжщи млада кжщовница, да ме отмъни.

Рипна комарътъ отъ радостъ. Отъ кога мисли той да се ожени, но не се решава пръвъ да продума.

— Ами, мамо, коя мома да взема за невъста, а?

Майката помисли, помисли, па рече:

— Иди, синко при чичо си бръмбаръ. Той е уменъ и познава цѣлото село. Кажи му, най-добрата мома да ти избере.

Стегна се комарътъ, накриви калпака и право при бръмбара. Разправи му, за какво е отишълъ.

— Ще ти покажа всичкитъ моми отъ селото. Която си харесашъ, за нея се ожени, — посъветва го чичото.

Комарътъ и бръмбърътъ отидоха при извора и се скриха въ тревата.

— Следъ малко ще дойдатъ тука всичкитъ моми да си налѣятъ прѣсна вода. Ти хубаво ги изгледай и си избери невъста. — каза чичото.

Чу жълтурчето тѣзи думи, наостри уши и се примъкна поблизо.

Не се мина много време, ето че по пжтеката се зададе пеперудката. Премънена. нагиздена, като че на черква отива. А менцитъ ѝ свѣтятъ като сребърни. Приближи се до извора и надникна, та се огледа въ бистритъ му вода.

— Е какъ я намирашъ тази хубавица? — пита чичото.

— Че е хубава, хубава е. — Но не е за мене. Не е кжщовница.

Жълтурчето се ококори, па пошепна на лютичето, каквото чу, и заедно прихнаха да се смѣятъ. Лютичето каза пъкъ на здравеца, здравецътъ — на забравката. Тя — на глухара, а той — на босилека. Когато пеперудката се завръщаше съ пълни менци, босилекътъ току изкочи предъ нея и я задъна:

— Хей моме, въ тревата се е скрилъ комарътъ, момитъ оглежда. Ама тебе не хареса, че не си била кжщовница.

Закиска се пеперудката. Едва не изплиска водата отъ менцитъ.

— Не искамъ и да го зная. Азъ ще се омжжа за водното конче, — похвали се тя.

А отдолу се показа калинката, засмъна, напета.

— Е, какво ще кажешъ за тази мома? — Запита бръмбърътъ.

— Хубава е, но е бедна

Жълтурчето повтори думитъ на лютичето. То — на здравеца. Здравецътъ — на забравката. Забравката — на глухара, а той — на босилека. Босилекътъ присрещна калинката и я задъна:

— Хей, моме, комарътъ се е скрилъ при извора, невъста си избира. Тебе не те иска, че си бедна.

— И по-бедна да съмъ, него пакъ нѣма да взема, — отговори калинката и се запжти къмъ селото.